

AFSLICKA, v. a. 1. 1) Med tungan borttaga, aftvätta något ifrån en yta. *A. kråmet af tallriken.* — 2) Med tungan göra en sak fri från något på dess yta. *A. en tallrik.* — Äfv. *Slicka af.* — *Afslickande*, n. 4. o. *Afslicking*, f. 2.

AFSLINTA, v. n. 3. (böjes som *Slinta*) Slinta bort eller ned af en yta. — Äfv. *Slinta af.*

AFSLIPA, v. a. 1. 1) Genom slipning borttaga (ojemnheter, kanter o. d.) — 2) Medelst slipning förminska eller jemna. *A. något i udden, i kanten, i ändan.* — Äfv. *Slipa af.* — *Afslipande*, n. 4. o. *Afslipning*, f. 2.

AFSLIPPA, v. n. 3. (böjes som *Slippa*; föga brukl.) Sakta och oförmärkt af sig sjelft lossna och affalla. — Bättre *Slippa af.*

AFSLITA, v. a. 5. (böjes som *Slita*) 1) Draga så hårdt ändlångs på något tåligt o. d., att det går af. *A. en tråd, en sena.* — 2) Bortslita något ifrån ytan af ett föremål. *Han afslet kappan af, från honom, eller afslet honom kappan. A. köttet af, från benen.* — Äfv. *Slita af.* — *Syn.* Se *Afrifa.* — *Afslitande*, n. 4. o. *Afslitning*, f. 2.

AFSLOCKNA, v. n. 1. Småningom slockna. — Äfv. *Slockna af.* — *Afsllocknande*, n. 4.

AFSLUMRA, v. n. 1. 1) Småningom slumra in. — *Syn.* Se *Somma.* — 2) (fig.) Dö, aflida. — Äfv. *Slumra af.* — *Afslumrande*, n. 4. o. *Afslumring*, f. 2.

AFSLUNGA, v. a. 1. Slunga eller kasta bort något emot ett visst mål. — Äfv. *Slunga af.* — *Afslungande*, n. 4. o. *Afslungning*, f. 2.

AFSLUTA, v. a. 1. o. 3. (böjes som *Sluta*) 1) Bringa till slut. *A. ett arbete, ett tal, en räkning, ett konto.* — 2) Förklara slutad. *A. en sammankomst, en session.* — 3) Slutligt öfverenskomma om. *A. ett kontrakt, ett köp, ett lån, ett giftermål, en affär.* — Äfv. *Sluta af* (i bem. 1 o. 3). — *Syn.* Uppgöra, Sluta, Afgöra. — *Afslutande*, n. 4.

AFSLUTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man avslutar. — 2) Det, som blifvit avslutadt (utom i bem. 2).

AFSLUTTA, v. a. 1. Göra småningom sluttande. — V. n. Småningom slutta, sänka sig. — Äfv. *Slutta af.* — *Afsluttande*, n. 4 (för v. a.).

AFSLUTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man gör någonting sluttande. — 2) En ytas småningom fortgående sluttning. — 3) Yta, ställe, som sluttar. Vanligare *Sluttning* (i bem. 2 o. 3).

AFSLÅ, v. a. 5. (böjes som *Slå*) 1) Medelst slag, hugg afbryta, afhugga, afskära. *Med en knölpåk a. armen af, på någon. A. gräs, säd med en lie.* — 2) Slå till något så, att det lossas, afskiljes och faller af. *A. vallmognoppar med en köpp.* — 3) Kasta af sig. Brukas i denna bem. mest om hästar, åsnor, m. fl. *Hästen afslog sin ryttare.* — 4) (fig.) Afvärja (anfall, o. s. v.). *A. ett anfall, en stormning, en antring.* — 5) Ur ett käril slå något af dess innehåll. *A. ett kvarter af tillblandningen.* — 6) (fig.) Förklara, att man icke beviljar en bön, anhållan o. s. v., eller att man icke antager ett tillbud, förslag, o. s. v. *A. ens begäran, påstående, ansökning. Ständerna hafva a-gått det lagförslaget. A. ett giftermålsanbud.* — *Syn.* Se *Vägra.* — 7) Nedsätta, minska priset på en vara, en sak, hvarom man köpslår. *Han afslog priset på bomullsgarnet något litet. Ni måste a. två skilling, på skåtpundet, om jag skall köpa af er.* — Äfv. *Slå af.* — *Afslående*, n. 4.

AFSLÄCKA, v. a. 2. Helt och hållet släcka. — Äfv. *Släcka af.* — *Afsläckande*, n. 4. o. *Afsläckning*, f. 2.

AFSLÄNGA, v. a. 2. 1) Genom slängning med något nedkasta, lossa, afskilja något. *Under dansen a-ngde han ett par glas af, från bordet.* — 2) Genom slängning afbryta. *Bäst han orerade och gestikulerade, råkade han att med armen a. en blommande liljestängel invid sig.* — 3) Slänga någonting ifrån sig till ett visst mål. *Jfr. Slänga.*

AFSLÄPA, v. a. 1. 1) Släpa bort. — 2) Släpa någonting så, att det brister af. — Äfv. *Släpa af.* — *Afsläpande*, n. 4.

AFSLÄPPA, v. a. 2. 1) Släppa från sig, släppa efter (t. ex. ett tåg). — 2) (fig.) Låta gå sig ur händerna. *A. ett tillfälle.* — Äfv. *Släppa af.* — *Afsläppande*, n. 4.

AFSLÄTA, v. a. 1. 1) Borttaga ojemnheter ifrån en yta, så att den blir slät. — 2) Göra slät, jemn. — *Syn.* Se *Jemna.* — Äfv. *Släta af.* — *Afslätande*, n. 4.

AFSLÖJA, v. a. 1. 1) Upplyfta eller borttaga slöjan af någon. — 2) (fig.) Göra uppenbart, hvad som varit fördoldt. *A. en intrig, en hemlighet.* — *Syn.* Se *Blotta.*

AFSMAK, c. 3. sing. 1) Motvilja för vissa näringsämnen. *Jag har fått a. för köttmat, för vin.* — 2) (fig.) Övilja, som man fattar eller hysar för sak eller person. *Hon har ingifvit mig a. genom sina nycker. Denna händelse har gifvit mig a. för honom. Få, fatta a. för spel.* — *Syn.* Se *Vedervilja.*

AFSMALNA, v. n. 1. Blifva allt smalare. — Äfv. *Smalna af.* — *Afsmalnande*, n. 4.

AFSMEKA, v. a. 1. o. 2. (föga brukl.) Genom smek förskaffa sig något af en person. *A. någon ett samtyske, en tillåtelse.*

AFSMICKRA, v. a. 1. (föga brukl.) Genom smicker utverka, tillvinna sig något af en person.

AFSMIDA, v. a. 3. Smida någonting så hårdt, att det brister af. — Äfv. *Smida af.*

AFSMILA, v. a. 1. Se *Afisma.*

AFSMULA, v. a. 1. Fränkilja något i smulor. — *A. sig, v. r.* Från ytan släppa smärre partiklar i form af smulor. Säges isynnerhet om bröd. — Äfv. *Smula af* (dock mindre väl). — *Afsmulande*, n. 4.

AFSMULNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsmular. — 2) Sjelfva det afsmulade.

AFSMÄLLA, v. n. 2. (böjes som *Smälla*) Afbrinna eller sönderspringa med knall. — *Syn.* Se *Afbrinna.* — V. a. Afbränna (gevär, skott). — Äfv. *Smälla af* (för v. n.). — *Syn.* Se *Afskjuta.* — *Afsmällande*, n. 4.

AFSMÄLTA, v. n. 2. Genom smältning försvinna, afrinna från en yta. *Snön a-ller af, från taken.* — V. a. Försämlta någonting så, att det försvinner, afrinner af en yta. *Heftan a-lte växel från ena sidan af pjesen.* — Äfv. *Smälta af.*

AFSNAPPA, v. a. 1. Se *Fränsnappa.* — Äfv. *Snappa af.*

AFSNEDA, v. a. 1. Gifva sned yta åt någonting; afhugga, afskära på snedden. — Äfv. *Sneda af.* — *Afsnedande*, n. 4.

AFSNIBBA, v. a. 1. Taga snibben eller snibbarna af något. — Äfv. *Snibba af.* — *Afsnibbande*, n. 4.

AFSNOPPA, v. a. 1. 1) Genom snopning borttaga. — 2) Se *Snoppa.*

AFSNUGGA, **AFSNYLTA**, v. a. 1. (föga brukl.) Genom snuggeri förskaffa sig något af